

af det Fremførte henstaae uomtalt; Udvalgets ærede Ordfører vil ganske vist uden sær Banstelsighed, og jeg haaber med fuldkommen Seirrigbed, vide at gjendrive den ærede Minister. Naar jeg har begjæret Ordet, er det derfor ogsaa nærmest med Hensyn til et Par Punkter, der særligt ligge mig paa Hjerte, og om hvilke jeg derfor ikke vil tilbageholde en personlig Udtalelse. Det er nemlig først med Hensyn til, hvad den ærede Minister ansøgte om det Betænkkelige ved at bestemme, at der istedetfor Betjenten som det ene Vidne skal være et edsvoret Rettsvidne, hvad Udvalget har foreslaaet. Jeg kan vel forstaae den høitærede Ministers Tvivl i denne Henseende, sjskønt jeg maa tilstaae, at jeg ikke kan forstaae og endnu mindre erkjende ham berettiget til at sige, at dersom dette Thing og det andet Thing vedtage istedetfor „Betjent“ at sætte „Rettsvidne“, vil deraf følge en Nødvendighed for ham til at see det nuværende System i den Henseende forladt og et andet optaget. Jeg troer ikke, at man kan lægge Mere i Udvalgets Forslag end det, der ligger deri, nemlig at man finder en Mangel i det Bestaaende, som man ønsker afhjulpen, og som, jeg vil tilføie, vi haabe at see afhjulpen ved den høitærede Ministers velvillige Bistand ad administrativ Dei. Hvad er det nemlig for en Tilstand, der ikke forekommer os tilfredsstillende her i Kjøbenhavn med denne Rettsbetjent som Vidne? Det er hverken mere eller mindre end det, at vi finde det Uret, Uret mod Alle, der møde for Retten, selv om de ikke ere Tilstaaende, Uret mod Rettens egen Værdighed og den Tillid, det er saa vigtigt for den og Samfundet, at den indgibber, naar Vidnerne i denne Ret kun bestaae af en Protokolfører og en Betjent, en Protokolfører, der tilbringer sit hele Liv med at være Skriver hos den paagjældende Dommer, og hvis hele Dyrkning til en bedre Stilling ganske vist er afhængig af den gode Mening, denne Dommer har om ham. Jeg troer, at det er forstaaeligt, ligesom jeg troer, at det er faktisk Tilfældet, at de Allerfleste i Protokolføreren ikke see den Betyggelse, som Lovgiveren har søgt at skaffe Vedkommende i Rettsvidnet; men endnu mindre kan man efter Manges og deriblandt efter Udvalgets, idetmindste efter min, Overbeviisning finde denne Betyggelse i denne Betjent,

der staaer som det andet Vidne, en Betjent, der i mangfoldige Tilfælde optræder virksom og ikke lidet indflydelsesrig paa den Stilling, Vedkommende kommer til at indtage for Retten og i Sagen. Det er ingenlunde ualmindeligt, jeg troer snarere, at det er ganske almindeligt, at denne Betjent i Retten, paa Veien til Retten, udenfor Retten, hos den Tilstaaende, og paa andre Steder og andre Maader arbejder med Over for at bringe Indbicer og Kjendsgjerninger tilstede, der i Reglen — thi desværre ligger der i den menneskelige Natur en større Tilhøjelighed til at see og søge Skyld end det Mødte — aldrig ere i Favn af Vedkommende, der staaer for Retten. I Erkjendelse heraf har vor Lovgivning allerede for næsten et Par Decennier siden søgt at give Vedkommende Garantier og Betyggelse ved en særlig Ordning af den saakaldte Rettsvidneinstitution udenfor Kjøbenhavn, en Ordning, der, om den ikke har bragt et fuldkommen tilfredsstillende Resultat, dog mindre har feilet dette Resultat paa Grund af dens egen Bestaffenhed end ved dens ikke ganske heldige Anvendelse af Vedkommende. Medens man udenfor Kjøbenhavn har søgt at bringe denne Betyggelse tilstede, er man her i Kjøbenhavn bleven staaende ved Protokolføreren og ved denne Betjent. Nu giver jeg den høitærede Minister fuldkommen Ret i, at det neppe vilde være passende paa en Tid, da en fuldstændig Omordning af disse Forhold, der absolut tør haabes at ville afhjælpe ogsaa dette Savn, forestaaer, da at gjøre særlige Foranstaltninger, der maaskee endogsaa ville medføre Byrder, Besvær og Udgifter her i Kjøbenhavn. Men jeg maa tillade mig ret indstændig at opfordre den ærede Justitsminister til, hvad jeg efter Udelabelser fra ham havde troet, at han vilde være nogenlunde tilbøjelig til, at overveie, hvorvidt han maaskee ad administrativ Dei maatte kunne gjøre Noget i den af mig anthbede Retning. Jeg nærer saameget mere dette Haab, som jeg ikke veed rettere, end at der i hele Udvalget ikke har været deelte Ansuelser i den Henseende, sjskønt vi Alle have været enige om, ikke at gaae videre ind paa en Reform af dette Forhold.

Det andet Punkt, jeg vil tillade mig at omtale, er den Bestemmelse, at Forordningen